

11. SAYI
ŞUBAT 2026

EKRAN+

SDÜ - HABER - TEKNOLOJİ - BİLİM - SANAT - SAĞLIK

**Teknofest 2026
Yolunda
Rektör Saltan'dan
Gençlere Çağrı**

**Elektrikli Araçlar
İçin Hareket
Halinde Şarj
Teknolojisi**

**Tarihsel Mekan
Okumaları: Isparta
Sergisi Açıldı**

Farkında Mısın?

BU AY NELER VAR?

05 Farkındalık

06 Teknofest 2026 Yolunda Rektör Saltan'dan Gençlere Çağrı

08 Aile Üniversitesi Projesinin Son Modülü Gerçekleştirildi

09 Tarihsel Mekan Okumaları: Isparta Sergisi Açıldı

10 Mekan Algısının Engelsiz Deneyimi Sergisi Açıldı

10 Serviks Kanseri Farkındalık Ayı Açıklaması

11 Lösev Fayda Topluluğu: Kan Bağışına Destek Etkinliği

11 Elektrikli Araçlar İçin Hareket Halinde Şarj Teknolojisi

12 Teknofest Sürecine Yönelik Bilgilendirme Toplantısı

14 BAMKOM Anneleri Sahada Bağımlılıkla Mücadele Ediyor

15 Geçmiş Geleceğe Taşıyan Topluluk: Etnospor

16 Sporcular İçin Bilimsel Destek ve Sağlık Odaklı Yaklaşım

17 SDÜ Hastanesi'nde Pulmoner Arteriyel Hipertansiyon Merkezi Hizmete Açıldı

18 Kalbimizin Ritmini Çizen
Kadım: Canan DAĞDEVİREN

20 Vücudumuzdaki Yeni Misafirler:
Giyilebilir Teknolojiler

22 Gizli Güzellik

24 Simyacı

26 Yaşamaya Dair

29 Durmayı Unuttuğumuz Yer

30 Farkında Mısın?

32 Aylık Burç Yorumları

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
MERT KARACAN

SANAT YÖNETMENİ
ÖMER FARUK YAKAR

YARDIMCI SANAT YÖNETMENİ
ELİF ELA NUR YAVUZ

BÖLÜM EDITÖRLERİ
Teknoloji Bölümü:
BEGÜM TEZEL
Kültür-Sanat Bölümü:
EZGİ NUR ÖZBÜTÜN
Zamanın Ötesinde
BEGÜM TEZEL

YAZAR VE MUHABİRLER
EZGİ NUR ÖZBÜTÜN
MERT TAN AKÇAY
CANER AKYILDIZ

İletişim için;

0246 211 4842

ekrandergisi@sdu.edu.tr

© ekrandergisi

Adres

Çünür Mah, Süleyman Demirel
Üniversitesi, Doğu Yerleşkesi,
Sağlık Kültür ve Daire Başkanlığı,
Akademix TV Merkez/Isparta

Sevgili Okurlarımız,

Şubat ayı... Takvimde kısa ama duygularda oldukça derin bir durak. Kışın ortasında, soğuşun hâlâ kendini hissettirdiği günlerde, insanın içini ısıtan şeylere daha çok ihtiyaç duyduğu bir zaman dilimi. Belki de bu yüzden Şubat, yalnızca “aşk ayı” olarak değil; bağ kurmanın, hissetmenin ve durup kendimize bakmanın ayı olarak da anlam kazanıyor.

Biraz aşktan bahsedelim isterim. Aşk çoğu zaman tek bir kalıba sığdırılıyor. Oysa bu ay bize şunu hatırlatıyor. Aşk sadece romantik ilişkilerden ibaret değil. Dostlukta, dayanışmada, bir fincan kahvede, kampüsün tanıdık yollarında yapılan uzun sohbetlerde, hatta kendimize karşı daha anlayışlı olduğumuz anlarda bile var. Gençliğin tam ortasında, hayatın hızına yetişmeye çalışırken bazen en çok unuttuğumuz şey, hissetmeye izin vermek oluyor.

Bu sayımızda, yine sizlere keyifle okuyacağınız içerikler hazırladık. Kampüs yaşamının içinden gelen hikâyeler, öğrencilerin sesi olan yazılar, düşünmeye ve gülümsemeye alan açan içeriklerle Şubat sayımızı şekillendirdik. Amacımız; bu sayfaları okurken kendinizden bir parça bulmanız, “yalnız değilim” hissini biraz daha derinden yaşamanız.

Şubat, belki de bize şunu fısıldıyor: Her şey mükemmel olmak zorunda değil ama samimi olabilir. Hisler karmaşık olabilir ama gerçek. Ve bazen en kıymetli bağ, insanın kendisiyle kurduğu bağıdır.

Bu sayının sizlere iyi gelmesini, içinde küçük de olsa bir umut, bir sıcaklık bırakmasını diliyoruz. Keyifli okumalar...

Farkındalık,

Büyük aydınlanmalar değil; daha çok küçük fark edişlerdir. Kahvenin sıcaklığını elinde hissetmek. Sevdiğin birinin yüzündeki ifadeyi gerçekten görmek. Anı yaşamak, hayatı tutmaya çalışmak değil; onun sana dokunmasına izin vermektir.

ŞİMDİ SIRA SENDE: TEKNOFEST 2026 YOLUNDA REKTÖR SALTAN'DAN GENÇLERE ÇAĞRI

Bilimin, teknolojinin ve üretmenin sahneye çıktığı TEKNOFEST, 2026 yılında Şanlıurfa'da teknoloji tutkunlarını buluşturuyor. Festivalin 30 Eylül-4 Ekim 2026 tarihlerinde Şanlıurfa'da düzenleneceği bilgisi resmî kaynaklarda yer alıyor.

Süleyman Demirel Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Mehmet Saltan, TEKNOFEST 2026 Şanlıurfa yolculuğunda geçmişte hafızasında yer eden "en unutulmaz" anıyı anlatırken, aslında tek bir duyguya işaret ediyor: gençlerin gözündeki özgüven. Ona göre TEKNOFEST'i özel yapan; yalnızca yarışmalar ya da büyük sahne değil, o sahnenin arkasında büyüyen cesaret.

“Benim için anıların en güzeli, gençlerimizin gözündeki özgüven ve heyecan.”

— Prof. Dr. Mehmet Saltan

Rektör Saltan'ın mesajı net: “Şimdi sıra sende.” Gençlerin fikrini ürüne, merakını projeye, emeğini görünür başarıya dönüştürebileceği bir zeminden söz ediyor. “Sahne senin” derken kastettiği şey basit bir motivasyon cümlesi değil; üretim kültürü. Yani bir fikri denemek, geliştirmek, hata yapmak, yeniden kurmak ve sonunda “Ben yaptım” diyebilmek. Bu büyük buluşma, Şanlıurfa'nın tarihsel birikimiyle geleceğin teknolojilerini aynı kadraja alıyor: geçmişin izleriyle geleceğin prototipleri yan yana.

GENÇLERE DAVET: ÜRET, KEŞFET, GELECEĞİN PARÇASI OL

TEKNOFEST 2026 – ŞANLIURFA

Tarih: 30 Eylül – 4 Ekim 2026

Yer: Şanlıurfa

Başvurular: Son başvuru tarihine ilişkin duyurularda 20 Şubat 2026 bilgisi yer alıyor.

TEKNOFEST 2026, yalnızca izlenen bir festival değil; katılan, denenip geliştirilen sahneye taşıyan bir ekosistem. SDÜ'nün yayımladığı bilgilere göre TEKNOFEST'te 52 ana kategori ve 127 alt kategoride yarışmalar düzenleniyor; ön eleme aşamasını geçen takımlara 100 milyon TL'nin üzerinde maddi destek, dereceye giren takımlara ise 75 milyon TL'nin üzerinde ödül bilgisi paylaşılıyor.

Rektör Saltan'ın cümlesi bu yüzden kapanış değil, başlangıç:

“Şimdi sıra sende... Sahne senin.”

Şanlıurfa'da gençlerin fikirleri konuşacak; çizimler, kodlar, prototipler ve “ben de varım” diyen cesaret konuşacak.

Aile Üniversitesi Projesinin Son Modülü Gerçekleştirildi

Süleyman Demirel Üniversitesi Kadın ve Aile Çalışmaları Uygulama ve Araştırma Merkezi tarafından, Isparta Aile ve Sosyal Hizmetler İl Müdürlüğü iş birliğiyle yürütülen Aile Üniversitesi Toplumsal Katkı Projesinin son modülü, Bilim İletişimi Ofisinde gerçekleştirildi. Programa akademisyenler, öğrenciler, şehit ve gazi yakınları ile çok sayıda vatandaş katılım sağladı.

Isparta Aile ve Sosyal Hizmetler İl Müdür Yardımcısı Kamile Şahin ise projenin özellikle şehit yakınları ve gazilere yönelik önemli bir sosyal destek çalışması olduğuna dikkat çekti. Yaklaşık dört hafta süren etkinliklere yoğun ilgi gösterildiğini belirten Şahin, Süleyman Demirel Üniversitesine katkılarından dolayı teşekkür ederek benzer projelerde yeniden bir araya gelmeyi temenni etti.

Projenin dördüncü ve son modülünde; aile ve hukuk, aile ekonomisi ve finansal okuryazarlık ile ailelerde bağımlılıkla mücadele başlıkları ele alındı. Seminerlerin ardından düzenlenen sanat atölyesiyle katılımcılar hem keyifli vakit geçirdi hem de birlikte üretmenin mutluluğunu yaşadı.

Proje Yürütücüsü Doç. Dr. Sine Erdoğan Mercan, Aile Üniversitesi'nin ilk döneminin tamamlandığını belirterek, seminerlerin ardından gerçekleştirilen sanat atölyelerinin aileler açısından oldukça verimli geçtiğini ifade etti. Mercan, ailelerden alınan olumlu geri dönüşler doğrultusunda projenin ikinci döneminin planlanmasının gündemde olduğunu vurguladı.

Etkinliğe katılan şehit ve gazi yakınları da proje sürecinden duydukları memnuniyeti dile getirdi. Katılımcılar, verilen bilgilerin ve uygulamalı çalışmaların günlük yaşama katkı sağladığını, etkinliğin devamlılığının kendileri açısından büyük önem taşıdığını ifade ederek emeği geçen tüm kurum ve akademisyenlere teşekkür etti.

Aile Üniversitesi Toplumsal Katkı Projesi, katılımcıların yoğun ilgisiyle gerçekleştirilen mum atölyesi ile sona erdi.

Kameraman: İsmail Orhun Koç
Haber: Caner Akıldız

Tarihsel Mekân Okumaları: Isparta Sergisi Açıldı!

Süleyman Demirel Üniversitesi Mimarlık Fakültesi öğrencileri, Tarihsel Mekân Okumaları kapsamında hazırladıkları anlamlı bir sergiyle Isparta'nın kültürel mirasını mercek altına aldı. "Tarihsel Mekân Okumaları: Isparta" başlıklı sergi, Mimarlık Bölümü öğrencilerinin ders süresince ürettiği çalışmaları bir araya getiriyor.

Sergide; başta Isparta Kültür Envanteri olmak üzere kente ilişkin tarihsel veriler içeren yayınlar, arşiv belgeleri, eski ve güncel fotoğraflar ile haritalar yer alıyor. Çalışmalar, Isparta'nın tarihsel dokusunu ve mekânsal sürekliliğini mimarlık disiplini çerçevesinde ele alıyor.

Serginin küratörlerinden Dr. Öğr. Üyesi Ayşe Betül Gökarslan, ders kapsamında 40 öğrenciyle birlikte yaklaşık 160 yapının incelendiğini; bu yapılardan yaklaşık 25'inin günümüze ulaşamadığını tespit edildiğini belirtti. Farklı arşiv kaynakları, kişisel fotoğraflar ve uydu haritaları üzerinden yapılan karşılaştırmalı analizlerle yapıların korunma durumları gözler önüne serildi.

Dr. Öğr. Üyesi Duygu Köse Uçar ise bu tür çalışmaların periyodik olarak yapılmasının, kültürel miras kayıplarına dikkat çekmek ve toplumsal farkındalık oluşturmak açısından önem taşıdığını vurguladı.

Öğrenciler, seçtikleri yapıların geçmiş ve güncel durumlarını belgeleyerek; korunmuş, restore edilmiş ya da yıkılmış hallerini analiz edip sunuma dönüştürdü.

Haritalar, fotoğraflar ve arşiv belgeleri aracılığıyla Isparta'nın tarihsel katmanlarını görünür kılan sergi, İyaş Park AVM'de gerçekleştirildi.

Kentler için bu tarz envanter ve belgeleme çalışmalarının periyodik olarak yapılması çok kıymetli. Böylece kültürel miras kayıplarının hızı ve boyutu daha net ortaya konabiliyor. Sergide de görüldüğü üzere, Isparta'da ciddi ölçekte kültürel miras kaybı söz konusu.

Isparta kültür mirasının mevcut durumunu tespit ettik. Hangi yapılar korunmuş, hangileri günümüze ulaşamamış; farklı arşiv kaynakları üzerinden karşılaştırmalı olarak inceledik. Uydu haritaları ve kişisel arşiv fotoğraflarıyla koruma sorunlarını ele aldık. Yaklaşık 25 yapının günümüze ulaşmadığını tespit ettik. Bu nitelikli çalışmayı, toplumda farkındalık oluşturmak amacıyla sergiye dönüştürdük.

Kameraman: Halil İbrahim Küçükçaylı
Haber: Caner Akyıldız

Mekân Algısının Engelsiz Deneyimi Sergisi Açıldı

Altınokta Körler Derneği ile Süleyman Demirel Üniversitesi Mimarlık Fakültesi iş birliğinde, Isparta Valiliği İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü ev sahipliğinde “Mekân Algısının Engelsiz Deneyimi” sergisi düzenlendi.

Sergi, engelsiz mekân algısına yönelik farkındalık oluşturmayı ve mekânın yalnızca görsel değil, farklı duyuyla da algılanabileceğini deneyimleme imkânı sunmayı amaçlıyor. Mimarlık Fakültesi öğrencilerinin çalışmalarıyla hazırlanan sergide, görme engellilere yönelik kullanıcı odaklı tasarım örnekleri yer alıyor.

SDÜ Mimarlık Fakültesi Öğretim Üyesi Doç. Dr. Seda Şimşek, Mimari Proje derisi kapsamında öğrencilerle birlikte görme engellilere yönelik projeler geliştirdiklerini; Altınokta Körler Derneği üyelerinin sürece paydaş olarak dâhil edilmesiyle, kullanıcı ihtiyaçlarına göre özel tasarım ilkeleri oluşturulduğunu ifade etti.

Altınokta Körler Derneği Isparta Şube Başkanı İsmail Er ise öğrencilerin üç aylık süreçte büyük emek vererek nitelikli çalışmalar ortaya koyduğunu belirtti.

Engelsiz sergi, erişilebilir tasarım anlayışının yaygınlaşmasına katkı sağlayarak toplumsal bilinç ve duyarlılığı artırmayı hedefliyor.

Kameraman: Mert Tan Akçay
Haber: Sedat Delibaş

Süleyman Demirel Üniversitesi Tıp Fakültesi Kadın Hastalıkları ve Doğum Ana Bilim Dalı Başkanı Prof. Dr. Evrim Erdemoğlu, Ocak ayının Serviks Kanseri Farkındalık Ayı olması dolayısıyla bilgilendirmede bulundu.

Serviks kanserinin genellikle orta yaşlarda görüldüğünü belirten Prof. Dr. Erdemoğlu, bu kanser türünün en önemli özelliğinin kansere dönüşmeden önceki hücresel değişimlerinin erken dönemde tespit edilebilmesi ve önenebilir

Prof. Dr. Evrim Erdemoğlu'ndan Serviks Kanseri Farkındalık Ayı Açıklaması

olması olduğunu vurguladı. Dünya Sağlık Örgütü verilerine göre Doğu Akdeniz Bölgesi'nde her yıl yaklaşık 16 bin yeni vaka görüldüğünü, 10 bin kadının ise bu hastalık nedeniyle hayatını kaybettiğini ifade etti.

Serviks kanserinin, Human Papilloma Virüs (HPV) enfeksiyonuna bağlı olarak 10–15 yıl içinde geliştiğini belirten Erdemoğlu, HPV ile genellikle 25–30'lu yaşlarda karşılaşıldığını ve kanserin çoğunlukla 40'lı yaşlarda ortaya çıktığını söyledi. Hastalığın en sık görülen belirtilerinin ilişki sonrası kanama, ağrı, kötü kokulu akıntı ve bacaklarda şişlik olduğunu aktardı.

Taramanın önemine dikkat çeken Prof. Dr. Erdemoğlu, HPV testi ve smear testinin 5 yıllık aralıklarla yapılmasının koruyucu olduğunu belirtti. Aşılama konusunda ise 9 yaşından son-

ra HPV aşısının önerildiğini, üst yaş sınırının günümüzde 45'e kadar çıkarıldığını ifade etti. Aşıların en sık görülen HPV tiplerine karşı yüksek oranda koruma sağladığını ancak tarama ve düzenli kontrollerin mutlaka devam etmesi gerektiğini vurguladı.

Serviks kanserinin tedavi edilebilir bir hastalık olduğunu da belirten Erdemoğlu, cerrahi, radyoterapi ve kemoterapi yöntemlerinin hem erken hem ileri evrede uygulanabildiğini; gelişen teknoloji ve yeni tedavi yöntemleriyle daha başarılı sonuçlar elde edildiğini söyledi. Süleyman Demirel Üniversitesi Araştırma ve Uygulama Hastanesi'nde bu tedavilerin multidisipliner bir ekip anlayışıyla başarıyla uygulandığını ifade etti.

Kameraman: Sude PAK
Haber: Ezgi Nur Özbütün

Lösev Fayda Topluluğu'ndan Kan Bağışına Destek Etkinliği

LöseV Fayda Topluluğu, kan bağışını artırmak amacıyla Isparta Türk Kızılay Kan Alma Birimi iş birliğinde bir etkinlik düzenledi. Etkinlik, Kaymakkapı Meydanı'nda bulunan kan alma biriminde gerçekleştirildi.

Etkinlikte gönüllüler, vatandaşları kan bağışının önemi konusunda bilgilendirerek bağış yapmaya davet etti. Gün boyunca süren çalışmada, toplumda farkındalık oluşturulması ve düzenli kan bağışının teşvik edilmesi amaçlandı.

Etkinlik sonunda çok sayıda vatandaş kan bağışında bulunurken, Lösev Fayda Topluluğu ve Türk Kızılay yetkilileri, kan bağışının hayat kurtardığına dikkat çekti.

Kameraman: Sedat Delibaş
Haber: Mert Tan Akçay

SDÜ'de Elektrikli Araçlar İçin Hareket Halinde Şarj Teknolojisi Geliştirildi

Süleyman Demirel Üniversitesi'nde, elektrikli araçların hareket hâlindeyken şarj edilebilmesini mümkün kılan yenilikçi bir teknoloji geliştirildi. Sürdürülebilir ulaşım kapsamında yürütülen proje, SDÜ Elektrik-Elektronik Mühendisliği Bölümü öğretim üyesi Doç. Dr. Ali Ağçal yürütücülüğünde hayata geçiriliyor.

TÜBİTAK 3501 Kariyer Geliştirme Programı kapsamında desteklenen proje ile elektrikli araçların en önemli sorunlarından biri olan batarya yükünün azaltılması hedefleniyor. Geliştirilen sistem sayesinde araçların, yol üzerine entegre edilecek şarj altyapıları üzerinden hareket hâlindeyken enerji alması amaçlanıyor. Bu sayede araç menzilin artırılması ve bataryanın daha verimli kullanılması planlanıyor.

Projenin TÜBİTAK tarafından kabul edildiğini belirten Doç. Dr. Ali Ağçal, sözleşme sürecinin tamamlandığını ve bütçenin üniversiteye aktarılmasının ardından çalışmalara başlanacağını ifade etti. Projenin ilk aşamasında simülasyonlar ve deneysel çalışmalar yürütülecek.

Aynı zamanda öğrencilerin de süreci aktif olarak dâhil olduğunu vurgulayan Ağçal, bitirme projeleri ve TÜBİTAK 2209 destekleriyle kablosuz şarj teknolojileri üzerine çalışmalar yapıldığını belirtti.

Projenin, gelecekte akıllı yolların ve sürdürülebilir ulaşım sistemlerinin gelişimine önemli katkı sağlaması bekleniyor.

Kameraman: Sude Pak
Haber: Ezgi Nur Özbütün

SDÜ'de TEKNOFEST Sürecine Yönelik Bilgilendirme Toplantısı Düzenlendi

Süleyman Demirel Üniversitesi Rektörlüğü tarafından TEKNOFEST sürecine ilişkin bilgilendirme toplantısı düzenlendi. SDÜ Dış İlişkiler Koordinatörlüğü'nde gerçekleştirilen toplantıya rektör yardımcıları, merkez müdürleri, akademik danışmanlar ve öğrenciler katıldı.

Toplantıda, TEKNOFEST yarışmalarına katılacak öğrencilerin üniversite bünyesindeki Proje Atölyesi, Metaverse Stüdyosu, Prototip Atölyesi, Yenilikçi Teknolojiler Uygulama ve Araştırma Merkezi ile Bilimsel Araştırma Projeleri Koordinasyon Birimi'nden destek alabilecekleri aktarıldı.

SDÜ'nün TEKNOFEST'in ana paydaş üniversitelerinden biri olduğunu vurgulayan yetkililer, 2026 yılı başından itibaren öğrencilerin bilgilendirilmesi ve yarışmaya katılan takımlarla bir araya gelinmesi amacıyla bu toplantının düzenlendiğini ifade etti. Öğrencilere, üniversitenin sağlayacağı akademik, teknik ve altyapı destekleri hakkında bilgi verildi.

Toplantıda ayrıca TEKNOFEST'e katılacak takımlar için verilen proje desteklerinin artırıldığı, üniversite bünyesindeki atölye ve laboratuvar altyapılarının öğrencilere açılacağı belirtildi. Akademik danışmanlar ve öğrenci toplulukları da TEKNOFEST sürecinde yönlendirme ve organizasyon desteği sağlayacaklarını aktardı.

Süleyman Demirel Üniversitesi, sunduğu akademik ve teknik altyapı desteğiyle TEKNOFEST'e katılacak öğrencilere rehberlik etmeye devam ediyor.

Kameraman: Emirhan Kaya
Haber: Caner Akyıldız

BAMKOM Anneleri Sahada Bağımlılıkla Mücadele Ediyor

Isparta Bağımlılıkla Mücadele ve Koordinasyon Merkezi (BAMKOM), bağımlılıkla mücadelede farkındalık oluşturmak amacıyla annelere yönelik yeni bir proje başlattı.

Proje kapsamında düzenlenen atölyelerde anneler, geri dönüşüm temelli el sanatları çalışmaları gerçekleştirirken; bağımlılığın birey, aile ve toplum üzerindeki etkileri hakkında bilgilendirildi. Etkinlikte katılımcılar duygu ve düşüncelerini mikrofonlarımıza aktardı.

Pilot olarak hayata geçirilen projenin, elde edilecek geri bildirimler doğrultusunda ilerleyen süreçte geliştirilerek benzer çalışmalarla sürdürülebilir şekilde devam ettirilmesi hedefleniyor.

Geçmişi Geleceğe Taşıyan Topluluk: Etnospor

Etnospor Topluluğu olarak, geleneksel sporlarımızın en önemli unsurlarından biri olan binicilik eğitimlerinde heyecan dolu bir aşama daha tamamlandı. Öğrencileri at kültürüyle tanıştırmayı ve bu kültürle bağ kurmalarını sağlamayı amaçlayan eğitim programında, teorik bilgiler sahada uygulamayla pekiştirildi.

Geçtiğimiz Hafta:

Tanışma ve Hazırlık (Teorik Temeller) Eğitimlerin ilk aşamasında biniciliğin yalnızca bir spor değil, aynı zamanda bir iletişim ve kültür aktarımı olduğu vurgulandı. Öğrencilere; atın psikolojisi ve vücut dili, güvenli yaklaşım yöntemleri, koşum takımları ve ekipman bilgisi ile kask ve koruyucu ekipman kullanımını içeren güvenlik protokolleri aktarıldı.

Bu Hafta:

Sahada Uygulamalı Binicilik Eğitimi Teorik altyapısını tamamlayan öğrenciler, profesyonel eğitimciler eşliğinde ilk kez at sırtına çıkarak uygulamalı eğitim aldı. Doğru biniş ve oturuş teknikleri, temel yönlendirme komutları, denge ve koordinasyon çalışmaları ile öğrenci-at arasındaki güven ilişkisini güçlendirmeye yönelik uygulamalar gerçekleştirildi.

Eğitilere katılan öğrenciler, biniciliğin yalnızca fiziksel bir faaliyet olmadığını; disiplin, sabır ve güven temelli bir deneyim sunduğunu ifade etti. Katılımcılar, teoride öğrendikleri bilgileri sahada uygulamanın kendileri için hem öğretici hem de kültürel açıdan farkındalık artırıcı olduğunu belirtti.

Bu eğitimlerle amaçlanan, yalnızca bir spor dalını öğretmek değil; Türk kültüründe atın taşıdığı kadim ve kutsal değeri genç kuşaklara yaşatarak aktarmak. Etnospor Topluluğu, düzenlediği etkinliklerle geleneksel sporları yaşatmaya ve geleceğe taşımaya devam ediyor.

Kameraman: Sedat Delibaş
Haber: Mert Tan Akçay

Sporcular İçin Bilimsel Destek ve Sağlık Odaklı Yaklaşım

Süleyman Demirel Üniversitesi Tıp Fakültesi Spor Hekimliği Anabilim Dalı tarafından yürütülen “Spor Dostu Kampüs, Sporcu Dostu Hastane” projesi, Isparta'daki sporculara bilimsel ve profesyonel değerlendirme imkânı sunmayı hedefliyor. Proje, TSTK-2025-9898 numaralı Toplumsal Katkı Projesi kapsamında SDÜ Bilimsel Araştırma Projeleri (BAP) birimi tarafından destekleniyor.

Proje yürütücüsü Dr. Öğr. Üyesi Esmâ Arslan, Isparta'da çok sayıda sporcu yetiştiğini belirterek, üniversitenin sahip olduğu teknolojik altyapı ve deneyimli kadro ile sporculara kendi şehirlerinde bilimsel destek sunmayı amaçladıklarını ifade etti.

Tüm değerlendirmelerin SDÜ Araştırma ve Uygulama Hastanesi Spor Hekimliği Anabilim Dalı bünyesinde yapıldığını belirten Arslan, sporcuların izokinetik kas kuvvet testleri, propriyosepsiyon ölçümleri, aerobik ve anaerobik kapasite testleri, çeviklik, denge ve esneklik testleri, bazal metabolizma hızı ölçümleri ve laktat analizleri gibi birçok testten geçirildiğini aktardı. Sporcuların bu süreçte spor hekimi gözetiminde çok yönlü olarak değerlendirildiğini vurguladı.

Test sonuçlarının titizlikle analiz edilerek sporculara kişiye özel öneriler sunulduğunu belirten Arslan, bu sayede yaralanma riskinin azaltıldığını, antrenmanların bireyselleştirildiğini ve performansın sürdürülebilir şekilde artırılmasının hedeflendiğini söyledi.

Projenin aynı zamanda spor hekimliği uzmanlık öğrencileri ve tıp fakültesi öğrencileri için önemli bir eğitim fırsatı sunduğunu ifade eden Arslan, öğrencilerin bilimsel araştırma, test uygulama ve sporcu takibi konusunda deneyim kazandığını belirtti.

Yapılacak ölçümlerle sporcuların performans artışının destekleneceğini ve ilin ülke sporundaki temsiliyetinin güçleneceğini vurgulayan Arslan, elde edilecek verilerin gelecekteki akademik çalışmalara da altyapı oluşturacağını ifade etti. Projede yer almak isteyen tüm sporcular, Süleyman Demirel Üniversitesi Tıp Fakültesi Spor Hekimliği Anabilim Dalı'na davet edildi.

Kameraman: İsmail Orhun Koç
Haber: Ezgi Nur Özbütün

SDÜ Hastanesi'nde Pulmoner Arteriyel Hipertansiyon Merkezi Hizmete Açıldı

Süleyman Demirel Üniversitesi Hastanesi bünyesinde Pulmoner Arteriyel Hipertansiyon (PAH) Polikliniği ve Merkezi hizmete açıldı. SDÜ Tıp Fakültesi Göğüs Hastalıkları Anabilim Dalı bünyesinde kurulan merkez, hastalığın erken tanı, tedavi ve takibini kolaylaştırmayı amaçlıyor.

Pulmoner arteriyel hipertansiyon; akciğer damarlarında yüksek tansiyona yol açan, ilerleyici ve ciddi bir hastalık olarak biliniyor. Merkezde göğüs hastalıkları uzmanları, kardiyologlar ve farklı branşlardan hekimler birlikte çalışarak hastalar için kişiye özel tedavi planları oluşturuyor.

Merkeze ilişkin bilgilendirmelerde, Göğüs Hastalıkları Anabilim Dalı Öğretim Üyesi Prof. Dr. Önder Öztürk ile Kardiyoloji Anabilim Dalı Öğretim Üyesi Doç. Dr. Fatih Aksoy bulundu.

SDÜ Hastanesi'nde hizmete giren Pulmoner Arteriyel Hipertansiyon Merkezi, bölge halkı için erken tanı ve etkili tedaviye erişim açısından önemli bir merkez olma özelliği taşıyor.

Kalbimizin Ritmini Çizen Kadın: CANAN DAĞDEVİREN

"BAŞIMIZA İCAT ÇIKARMAYIN"

Tarih boyunca bazı insanlar dünyayı değiştirmek için yola çıkar, bazıları ise doğrudan "hayatı tutmak" için. Hatırlarsanız serimizin önceki sayılarında Ada Lovelace'ın ortada henüz bilgisayar yokken geleceği nasıl kodladığını, Oktay Sinanoğlu'nun moleküllerin dilini nasıl çözdüğünü konuşmuştuk. Bu sayıda ise zamanın duvarlarını sadece zekâsıyla değil aynı zamanda büyük bir vefa borcuyla aşan yaşayan bir efsaneye, Canan Dağdeviren'e odaklanıyoruz.

O, bilimi laboratuvar soğukluğundan çıkarıp bir şiir kadar zarif ve bir kalp atışı kadar hayati bir noktaya taşıyan bir isim.

Merakın Soyağacı ve Bir Sözün Gücü

Canan Dağdeviren'in hikayesi için "Merak bulaşıcıdır ve en hızlı bir evin içinde yayılır," cümlesini doğrulayan bir hikaye desek yeridir. Canan Dağdeviren'in 1985 yılında Kocaeli'de başlayan hikâyesi de tam olarak burada, o evin içinde filizleniyor. Annesi dışında çevresindeki kimse bir kadının fizikçi olabileceğine inanmazken, o iki özel kitapla pusulasını belirliyor: Babasının hediye ettiği bir Marie Curie biyografisi ve Erdal İnönü'nün bizzat elinden aldığı "Anılar ve Düşünceler". Curie'nin azmi ve İnönü'nün rehberliği, onun Hacettepe'den Sabancı Üniversitesi'ne, oradan da Harvard ve MIT'ye uzanan yolculuğunun ilk yakıtı oluyor.

5 Yaşında Verilen Bir Söz, 28 Yaşında Gelen Devrim

Canan Dağdeviren'i "zamanın ötesine" taşıyan buluşların ardında hep derin bir insani dokunuş var. Henüz beş yaşındayken, dedesinin 28 yaşında kalp yetmezliğinden vefat ettiğini öğrendiğinde kendine naif ama sarsılmaz bir söz vermişti: "Dedesinin öldüğü yaşa gelene kadar, onun gibi hastalar için bir şeyler yapacaktı." İşte o meşhur "Giyilebilir Kalp Pili", bu sözün ete kemiğe bürünmüş hali.

Klasik kalp pillerinin belirli aralıklarla ameliyatla değiştirilmesi gerekir çünkü pilleri biter. Dağdeviren ise doğanın kendi enerjisini kullanmayı seçti. Kalbin üzerine yapııştırılan esnek ve ultra ince bir cihaz tasarladı. Bu cihaz, kalbin her atışındaki mekanik enerjiyi elektrik enerjisine dönüştürüyor ve kendi kendini şarj ediyordu. Bu noktada teknoloji, sadece bir devre kartı olmaktan çıkıyor. Vücudumuzla dans eden, onun ritmine uyum sağlayan bir "yaşam ortağına" dönüşüyor. Teknoloji, burada sadece bir devre kartının ötesinde dedesine geç kalmış ama milyonlarca insana yetişmiş bir vefa borcu oluyor.

Bilimin Sınır Tanımayan Azmi

Bazen en karmaşık teknolojilerin kıvılcımı, mutfak masasında sorulan bir soruyla çıkar. Dağdeviren'in cilt kanseri teşhisini saniyelere indiren "dövme cihazı" fikri, annesinin bir gün sorduğu: "Sürdüğüm yüz kremleri gerçekten işe yarıyor mu?" sorusuyla doğdu. Annesinin bu merakı Dağdeviren'in ellerinde deri üzerindeki deformasyonu saptayan bir tıp devrimine dönüştü. Aynı vefa duygusuyla, teyzesini kaybettiği meme kanserine karşı geliştirdiği "elektronik sütyen" ile de erken teşhisin sınırlarını zorlamaya devam ediyor.

Canan Dağdeviren'in başarısı muazzam bir multidisipliner çalışma örneği sunuyor. Fizikten tıpa, malzemeden sanata kadar pek çok dalı bir araya getiriyor. Meme kanserinin erken teşhisi için geliştirdiği elektronik sütyen veya beyindeki hastalıkları ilaçsız izleyen cihazlar, onun "insan odaklı teknoloji" vizyonunun kanıtları.

O, bilimi sadece elit bir zümrenin anladığı karmaşık denklemler olarak görmüyor. Aksine, tıpkı Mustafa Kemal Atatürk'ün "Hayatta en hakiki mürşit ilimdir" sözündeki o aydınlık yolu takip ederek bilimi halkın, özellikle de kadınların sağlığı ve geleceği için bir kalkana dönüştürüyor. Canan Dağdeviren'in açtığı yolda teknoloji, damarlarımızda akan bir umut ışığına dönüşüyor.

Geleceğin Gençlerine: "Başımıza İcat Çıkarın!"

Canan Dağdeviren bugün yalnızca Harvard'ın ilk Türk Genç Akademi Üyesi veya Forbes'un "30 Yaş Altı Bilim İnsanı" listesindeki bir isim değil; o, "başımıza icat çıkarmayın" diyen bir kültüre karşı, "hayır, tam tersine icat çıkarın!" diyen bir bilim meşalesi.

Onun hikâyesi bizlere, kendi yolunu arayan gençlere şunu fısıldıyor: Zamanın ötesine geçmek için sadece formülleri bilmek yetmez; o formüllerin arasına yaşatmak istediğiniz bir canı, tutmak istediğiniz bir söz ve bitmek bilmeyen bir merak eklemeniz gerekir. Ve dünya, "başımıza icat çıkarma" diyenlere değil, çocukluk hayallerini laboratuvar masasına taşıyacak kadar inatçı olanlara borçludur.

Vücudumuzdaki Yeni Misafirler: Giyilebilir Teknolojiler

Her sabah uyandığımızda ilk işimiz genelde telefonun ekranına dokunmak oluyor. Peki, ya o ekran çok yakında cildimizin bir parçası haline gelirse? Teknoloji, yolculuğuna devasa odalara sığmayan makinelerle başladı. Sonra masalarımıza konuk oldu, ardından ceplerimize girdi. Şimdilerde ise son sınır hattını, yani derimizi geçmeye hazırlanıyor. Artık teknoloji sadece yanımızda taşıdığımız bir cihazdan öte bileğimizde atan bir nabız, göğsümüzde çarpan bir sensör, belki de gözümüzde dünyayı dijital verilerle eşleyen bir lens.

Aksesuardan Öte, Organ Kadar Yakın

Giyilebilir teknoloji dediğimizde çağımızın aklına gelen ilk şey son yıllarda bileğimizden çıkarmadığımız akıllı saatler. Kaç adım attık? Kaç kalori yaktık? Uykumuz ne kadar verimliydi? Ama bu, buzdağının sadece görünen kısmı. Bugün giyilebilir teknolojiler, estetik bir aksesuar olmanın çok ötesine geçip "akıllı sağlık" devriminin merkezine yerleşiyor. Eskiden bir hastalığın teşhisi için hastaneye gitmemiz, saatlerce sıra beklememiz ve kablolarla bağlanmamız gerekirdi. Şimdi ise bu kablolar görünmez oldu ve cildimize bir yara bandı misali yapıştı.

Özellikle günümüzde kalp pillerini şarj etme derdini ortadan kaldıran, kalbinizin ritmiyle kendi enerjisini üreten o esnek cihazları düşünün... Teknolojinin doğayla, yani insan bedeniyile kurduğu en nazık ve en derin bağ bu olsa gerek. Artık "pil bitti" korkusu yerini "yaşamın ritmiyle uyum sağlayan" sistemlere bırakıyor. Peki, bu cihazlar sadece veri mi topluyor? Hayır, bizi bizden daha iyi tanımaya başlıyor. Giyilebilir sensörler sayesinde artık hastalanınca doktora gitme düşüncesi yerini hastalanmadan önce önlem almaya bırakıyor. Terimizdeki glikoz seviyesinden stres anındaki deri iletkenliğimize kadar her şey analiz ediliyor. Bu, tıbbın reaktif (olay olduktan sonra tepki veren) yapısını proaktif (önleyici) bir yapıya dönüştürüyor. Ancak önceki yazılarımızda da değindiğimiz gibi giyilebilir teknolojilerde de her yeni imkan kendi etik sorusunu beraberinde getiriyor. "Dijital Mahremiyet"ten bahsederken evin anahtarını kapının üstünde bırakmamamız gerektiğini konuşmuştuk. Konu giyilebilir teknolojiler olduğunda ise anahtar artık sadece kapının üstünde değil, damarlarımızın içinde! Nabız atışımızdan uyku düzenimize kadar her şey bulut sistemlerine akıyor. Bu veriler bizi korurken bir yandan da bizi devasa bir veri havuzunun parçası yapıyor. "Görünür olmakla kaybolmak arasındaki" o ince çizgide, artık biyometrik kimliğimizle yürüyoruz.

GELECEKTE BİZİ NE BEKLIYOR?

Gelecek, "**akıllı**" kelimesinin "**biyolojik**" kelimesiyle iç içe geçtiği bir yer olacak. Sadece kolumuzdaki saat değil; sizi sadece sıcak tutmayan, vücut ısınız değiştiğinde gözeneklerini açan veya duruşunuzu düzelten tişörtler hayatımıza girecek. Cildinize işlenen ve telefonunuzla temassız ödeme yapmanızı ya da kapıları açmanızı sağlayan mikro devreler, belki de insanın beş duyusuna eklenecek altıncı bir duyu: Manyetik alanları veya radyasyonu hissedebilen biyo-sensörler...

İnsan Kalmak ve İleri Bakmak

Her zaman üstünde durduğumuz gibi, teknoloji sadece ne yapabildiğimizle ilgili olmaktan çok yapmayı seçtiğimizle ilgilidir. Giyilebilir teknolojiler bizi birer "cyborg"a dönüştürmek için değil insan hayatını daha kaliteli, daha uzun ve daha sürdürülebilir kılmak için var.

Belki de siz bu yazıyı okurken bileğinizdeki saat size "Çok oturdun, biraz kampüste yürüyüşe ne dersin?" diyecek. O an sadece kendinizin dijital bir yansımasıyla konuştuğunuzu fark edeceksiniz. Unutmayın, teknoloji vücudunuza ne kadar yakın olursa olsun o ritmi yöneten güç her zaman zihninizde kalmalı. Gelecek, onu üzerimizde taşıyacağımız kadar yakın. Peki siz bu yeni misafire hazır mısınız?

GİZLİ GÜZELLİK

(Cotteral Beauty)

“Ölümün dokunduğu yerde zaman başka işler, sevgi başka bir dil konuşur.”

Gizli Güzellik, 2016 yılında gösterime giren ve yönetmen koltuğunda David Frankel'in oturduğu bir dram filmi. New York'ta geçen hikâye, kalabalık şehir atmosferi içinde bireysel kayıp ve yas duygusunu merkezine alıyor. Will Smith'in başrolde yer aldığı film; zaman, sevgi ve ölüm kavramlarını anlatının ana eksenine yerleştirirken, bu kavramları soyut fikirler olmaktan çıkarıp gündelik hayatın parçası hâline getiriyor.

Will Smith, filmdeki performansını büyük çıkışlar ya da dramatik patlamalar üzerine kurmuyor. Aksine, sessizlikleri ve duraksamalarıyla ilerleyen bir oyunculuk sergiliyor. Karakterinin içine çekildiği suskunluk hâli, mimiklerdeki küçük değişimlerle ve göz temasından kaçınan bakışlarla aktarılıyor. Bu tercih, yas duygusunu daha görünür ve gerçek kılıyor. Smith'in canlandırdığı karakterin neredeyse hiç konuşmadığı anlarda bile, film izleyiciye şunu hissettiriyor: “Acı her zaman yüksek sesle yaşanmaz.”. Bu yaklaşım, karakterin iç dünyasında kopan fırtınayı sessizlik üzerinden kuruyor.

“

SEVGİ ZAMAN ÖLÜM

*Bu üç şey insanları
birbirine bağlar.*

”

GİZLİ GÜZELLİK

“Sevgi, yaptığımız her şeyin sebebidir”

Yan rollerde yer alan Edward Norton, Kate Winslet ve Helen Mirren ise hikâyeye farklı duygusal katmanlar ekliyor. Her bir karakter, kayıpla baş etmenin başka bir yolunu temsil ederken, film bu yolları karşılaştırmak yerine yan yana bırakmayı tercih ediyor. Özellikle sevgi kavramı etrafında şekillenen sahnelerde dile gelen “Sevgi, yaptığımız her şeyin sebebidir” cümlesi, filmin merkezindeki duygusal çatıyı kuruyor. Bu replik, sevginin yalnızca mutlulukla değil, kayıpla da var olabileceğini hatırlatıyor.

Özellikle zaman, sevgi ve ölüm kavramlarına dair söylenen cümleler, doğrudan öğüt vermek yerine durup düşünmeye alan açıyor. Film boyunca dile gelen “*zamanın iyileştirdiği*” fikri sorgulanıyor; sevginin her zaman görünür olmadığı, ölümün ise yalnızca bir son değil, bir yüzleşme olduğu vurgulanıyor. Bu replikler, hikâyeyi ileri taşımaktan çok, izleyicinin kendi hayatına dönmesini sağlayan duraklar gibi çalışıyor.

Gizli Güzellik, anlamını, sahneler arasındaki boşluklarda ve söylenmeyenlerde kuruyor. Hayatın içinde çoğu zaman fark edilmeyen, ertelenen ya da bastırılan duygulara bakma cesareti sunuyor. Oyunculuklar, diyaloglar ve görsel dil; hayatın çoğu zaman aceleyle geçilen anlarına dikkat kesiliyor. Film, zamanı durdurmuyor ama onun nasıl aktığını hissettiriyor. Film bittiğinde geriye kalan şey, cevaplardan çok sorular oluyor: Zaman gerçekten her şeyi iyileştirir mi, yoksa sadece üzerini mi örter? Ve yaşamak, tam olarak ne zaman başlar?

EZGİ NUR ÖZBÜTÜN

SİMYACI

“Belki de çıktığın bu yolculuk, seni kendine götürüyordur.”

Paulo Coelho'nun kaleminden çıkan Simyacı kitabı 1988 yılından bu yana 170'ten fazla ülkede yayımlandı. 80'den fazla dile çevrildi ve milyonlarca okura ulaştı. Milyonlarca okur bu kitabı ilk kez eline aldığı anda büyük bir şey aradığını düşünmedi, hatta başta sade, birazda masalsi bile geldi çoğumuza. Ama birkaç sayfa sonrasında kitap seni “seninle” baş başa bırakıyor. Okurken hikayenin önüne geçmeyen, ama zihninde yankılanan sorular beliriyor. Bir yolculuğun eşliğinde duruyormuş hissiyle, sayfalar arasında ilerliyorsun. Bu yolculuğun merkezinde, hayata dair küçük ama meraklı sahip genç bir karakter yer alıyor. “Santiago”. Onun hikâyesi, başkalarının bittiği hayatta kendi içinden gelen ses arasındaki mesafede şekilleniyor. Simyacı, tam da bu mesafede duruyor; okuru, alışılmış yollarla gerçekten istenen yollar arasındaki fark üzerine düşünmeye davet ediyor. Biz bunları düşünürken Santiago sırtında heybesi ve kitabı ile yola çıkıyor.

Simyacı, okuru büyük kararların değil, küçük fark edişlerin peşine takıyor. Hikâye ilerledikçe anlıyorsun ki burada mesele bir yere varmak değil, yolda karşılaşılanları gerçekten görüp görmediğin. Santiago'nun karşısına çıkan her durak, her ses ve her sessizlik, hayatın aslında sürekli konuştuğunu hissettiriyor. Ama bu sesi duymak için acele etmemek, beklemeyi bilmek ve bazen durup etrafına bakmak gerekiyor. Roman, hayatın ertelenebilecek bir şey olmadığını açıkça söylemiyor; buna hiç gerek de duymuyor zaten. Okur, sayfalar ilerledikçe kendi hayatındaki “sonra”ları fark etmeye başlıyor. Güvenli görünen yollarla içten gelen arzular arasındaki gerilim, kitabın arka planında sessizce büyüyor. Simyacı, bu gerilimi dramatize etmek yerine, onu doğal bir yaşam hâli gibi sunuyor. Çünkü çoğu zaman insan, tam da bu ikileme bekleyerek zaman kaybediyor. Coelho'nun anlatısında zaman, düşman gibi karşıya dikilmiyor; daha çok dikkatsiz davranıldığında elden kayıp giden bir imkân olarak duruyor. Bu yüzden Simyacı, anı yakalamayı coşuklu bir çağrıya dönüştürmüyor. Hayatın işaretleri var, ama onları fark edebilmek için yalnızca bakmanın yeterli olmadığını “Görmek” için bakmamız gerektiğini söylüyor.

Simyacı, okurun içinde sessiz bir alan açıyor. Santiago'nun yolculuğu tamamlanırken, hikâye kapanmış gibi görüne de okur için asıl süreç tam o anda başlıyor. Çünkü kitap, cevap vermekten çok doğru soruları fısıldamayı tercih ediyor. Belki de Simyacı'nın bu kadar uzun yıllardır okunmasının nedeni tam olarak bu. Her okur, kendi zamanından, kendi arayışından bir parçayı hikâyenin içine bırakıyor. Kitap, kim olduğunu ya da ne yapman gerektiğini söylemiyor; sadece, duymazdan gelmeye alıştığın iç sesin hâlâ orada olduğunu hatırlatıyor.

Son sayfa kapandığında Santiago'nun yolu tamamlanmış oluyor, ama okur için bir şey yerli yerine oturmuyor; aksine hafifçe yerinden oynuyor. Ve belki de Simyacı, tam olarak bunu yapıyor: Hayatı olduğu gibi bırakmıyor ama onu yeniden kurmaya da zorlamıyor. Sadece, yola çıkmadan önce bir an durup bakmanı istiyor. Çünkü; “Bir şeyi gerçekten istediğin zaman, bütün evren onu gerçekleştirmen için iş birliği yapar.”

EZGİ NUR ÖZBÜTÜN

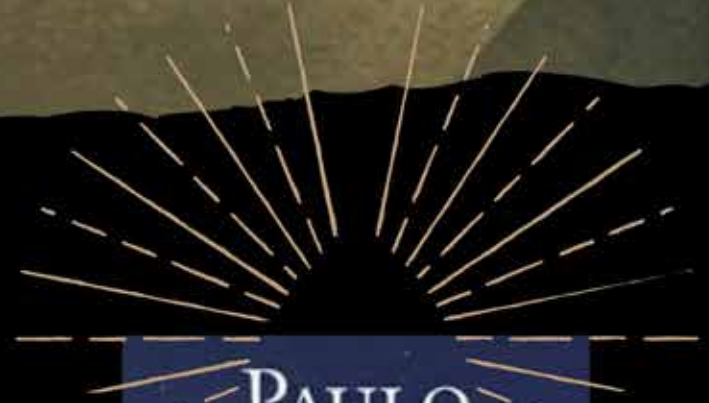

SİMYACI

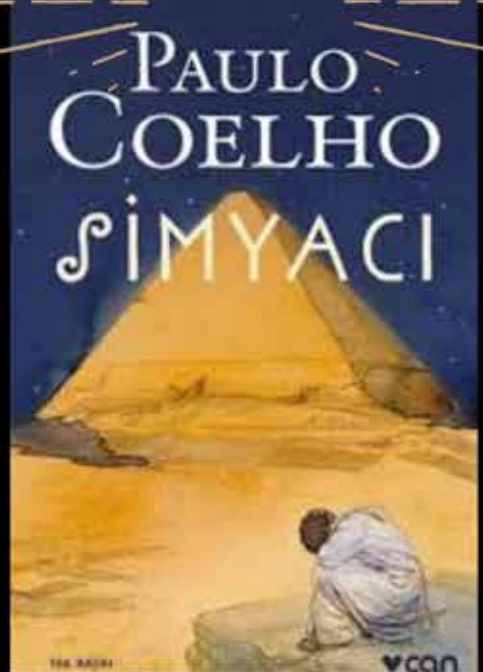

Çünkü;

*"Bir şeyi gerçekten istediğin
zaman, bütün evren onu
gerçekleştirmen için iş birliği
yapar."*

PAULO
COELHO
SİMYACI

YAŞAMAYA DAİR

"Nazım için yaşamak, zamana bırakılacak bir umut değil; şimdi ve burada üstlenilmesi gereken bir sorumluluktur."

NAZİM HİKMET RAN

Nazım Hikmet Ran'ın şiirlerinde yaşam, hiçbir zaman uzakta bakılan bir kavram değildir. Onun dizelerinde hayat; sevinciyle, acısıyla, umuduyla ve yüküyle birlikte akar. Şair, yaşamın değerini büyük sözlerle değil, insanın içinden geçen en sade duygularla hatırlatır. Bu nedenle Nazım Hikmet'in şiiri, yaşanan zamanın içine karışır. "Yaşamaya Dair" Nazım Hikmet'in en bilinen şiirlerinden biridir. Şairin yaşamla kurduğu ilişkiyi açık ve doğrudan bir dille ortaya koyan bu metin, üç bölümden oluşan bir bütünlük taşır. "Yaşamaya Dair" üçlemesi, yaşama sevincini olduğu kadar sorumluluğunu da hatırlatır. Nazım Hikmet, bu şiirlerde yaşamı ertelenen bir umut olarak değil, tüm zorluklarıyla birlikte sahip çıkılması gereken bir gerçeklik olarak ele alır. Nazım Hikmet, "Yaşamaya Dair"i hayatın dışına itilmiş bir yerden değil, tam tersine, hayata en çok tutunmak zorunda kaldığı bir dönemde yazar. Bu yüzden şiirdeki yaşama çağrısı, soyut bir iyimserlik değil; bilinçli, sorumluluk alan ve dirençli bir yaşamı tavrıdır.

Üçlemenin ilk bölümünde Nazım, yaşamının ertelenemeyecek bir sorumluluk olduğunu hatırlatır.

"Yani, öylesine ciddiye alacaksın ki yaşamayı..." dizesi, şiirin temel duruşunu özetler. Bu bölümde yaşam, bir beklenti ya da gelecek planı değil; şu anın içinde, bilinçle sahip çıkılması gereken bir hâl olarak ele alınır.

YAŞAMAYI CİDDİYE ALACAKSIN.
YANI O DERECEDE, ÖYLESİNE Kİ
MESELA KOLLARIN BAĞLI ARKADAN, SIRTIN DUVARDA,
YAHUT KOCAMAN GÖZLÜKLERİN,
BEYAZ GÖMLEĞİNLE BİR LABORATUVARDA
İNSANLAR İÇİN ÖLEBİLECEKSİN.
HEM DE YÜZÜNÜ BİLE GÖRMEDİĞİN İNSANLAR İÇİN,
HEM DE HİÇ KİMSE SENİ BUNA ZORLAMAMIŞKEN,
HEM DE EN GÜZEL,
EN GERÇEK ŞEYİN YAŞAMAK OLDUĞUNU BİLDİĞİN HALDE.

YANI, ÖYLESİNE CİDDİYE ALACAKSIN Kİ YAŞAMAYI,
YETMİŞİNDE BİLE, MESELA ZEYTİN DİRECEKSİN,
HEM DE ÖYLE ÇOCUKLARA FALAN KALIR DİYE DEĞİL,
ÖLMekten KORKTUĞUN HALDE ÖLÜME İNANMADIĞIN İÇİN.

"Yani, öylesine ciddiye alacaksın ki yaşamayı..."

"Yani, nasıl ve nerede olursak olalım"

hiç ölmeyecekmiş gibi yaşanacak..."

Üçlemenin ikinci bölümünde Nazım, yaşamın koşullara bağlı bir ayrıcalık olmadığını hatırlatır. Mekân değişse, zaman uzasa, ümit ötelenmiş gibi görünse bile yaşam, insanın içinden koparılamaz.

"Yani, nasıl ve nerede olursak olalım / hiç ölmeyecekmiş gibi yaşanacak..." dizeleri, bu bölümün merkezinde yer alır. Şiir burada, yaşamı özgürlükle eşitlemez; aksine, en dar alanlarda bile sürdürülebilir bir bilinç hâli olarak ele alır.

**DİYELİM Kİ. HAPİSTEYİZ.
YAŞIMIZ DA ELLİYE YAKIN.
DAHA DA ON SEKİZ SENE OLSUN
AÇILMASINA DEMİR KAPININ.
YİNE DE DIŞARIYLA BERABER
YAŞAYACAĞIZ.
İNSANLARI. HAYVANLARI.
KAVGASI VE RÜZGARıyla
YANI. DUVARIN ARKASINDAKİ
DIŞARIYLA.**

**YANI. NASIL VE NERDE OLURSAK
OLALIM
HİÇ ÖLÜNMEYECEKMiŞ GİBİ
YAŞANACAK...**

Üçlemenin son bölümünde Nazım Hikmet, bakışı insanın sınırlarından çıkıp evrene taşır. Dünya, artık yalnızca üzerinde yaşanan bir yer değil; zamanın içinde yok olmaya mahkûm bir varlık olarak konumlanır.

"Bu dünya soğuyacak günün birinde..." dizesiyle başlayan bu bölüm, geçiciliği sert bir gerçeklik olarak ortaya koyar. Ancak şiir, bu geçiciliği karamsarlığa dönüştürmez. Aksine, tam da bu nedenle yaşamın değeri daha da artar. Dünya bir gün yok olacaksa, onun acısı ve mahzunluğu şimdiden hissediliyorsa, sevmek ve yaşamak ertelenemez hâle gelir. Nazım Hikmet, bu bölümde yaşamının nihai karşılığını tek bir yerde toplar: "Yaşadım" diyebilme ihtimali.

**BU DÜNYA SOĞUYACAK.
YILDIZLARIN ARASINDA BİR YILDIZ.
HEM DE EN UFACIKLARINDAN.
MAVİ KADİFEDE BİR YILDIZ ZERRESİ YANI.
YANI. BU KOSKOCAMAN DÜNYAMIZ.**

**BU DÜNYA SOĞUYACAK GÜNÜN BİRİNDE.
HATTA BİR BUZ YİĞİNİ
YAHUT ÖLÜ BİR BULUT GİBİ DE DEĞİL.
BOŞ BİR CEVİZ GİBİ YUVARLANACAK
ZİFİRİ KARANLIKTAKİ UÇSUZ BUCAKSIZ.**

**ŞİMDİDEN ÇEKİLECEK ACISI BUNUN.
DUYULACAK MAHZUNLUĞU ŞİMDİDEN.
BÖYLESİNE SEVİLECEK BU DÜNYA
"YAŞADIM" DİYE BİLMEN İÇİN...**

"Yaşamaya Dair" üçlemesi, yaşamı romantik bir umut ya da soyut bir mutluluk vaadi olarak sunmaz. Nazım Hikmet için yaşamak; bilinçle, sorumlulukla ve tüm geçiciliğin farkında olarak var olmaktır. İlk bölümde yaşamın ciddiyeti, ikinci bölümde koşullara rağmen sürdürülmesi, son bölümde ise bu çabanın evrensel ve geçici bir zeminde anlam kazanması hatırlatılır. Üçleme, insanı geleceğe değil, yaşadığı ana bağlar. Çünkü dünya bir gün soğuyacaksa, geriye kalacak tek şey "yaşadım" diyebilme ihtimalidir. Nazım Hikmet'in şiiri, tam da bu nedenle, yaşamı ertelememeyi değil; onu tüm ağırlığıyla sahiplenmeyi önerir.

YAZARLARIMIZDAN GELENLER

AYIN KONUSU:
FARKINDALIK

YAĞMUR ZEYTİNÖZÜ
ZEYNEPSU IŞIK

Yazılarda ifade edilen görüşler, yalnızca yazı yazarına aittir ve kurumun resmi görüşlerini yansıtmaz.

DURMAYI UNUTTUĞUMUZ YER

Durmadan yaşıyoruz. Günümüz dünyasının yoğunluğuna, karmaşıklığına ve bitmeyen koşturmacasına kendimizi kaptırmış hâlde, bir saniye olsun durup sormuyoruz:

Ben şu an neredeyim?
Gerçekten burada mıyım?
Yaşadıklarımı hissediyor muyum,
yoksa sadece olup bitenin içinden geçip gidiyor muyum?

Hayatlarımız giderek bir düzene, hatta bir sisteme dönüştü. Sabah kalkıyor, yapılacaklar listesine göz atıyor, günün içinden otomatikleşmiş hareketlerle akıp gidiyoruz. Ne yaptığımızı biliyoruz belki ama ne hissettiğimizi çoğu zaman bilmiyoruz. Ruhumuzu dinlendirmeyi unutuyoruz. Bir deniz kenarına oturup dalgaların sesine kulak vermeye, içimizde birikenleri fark etmeye vakit ayırmıyoruz. Kırgınlıklarımızı, yorgunluğumuzu, içimizde sessizce büyüyen duyguları görmezden geliyoruz.

Zihnimiz hiç susmuyor. Bir işi yaparken başka bir işi düşünüyor, bulunduğumuz anın içinde değil de bir sonraki adımın kaygısında yaşıyoruz. Anda kalmak yerine, geleceğin belirsizliğine ya da geçmişin yüküne tutunuyoruz. O an hissettiğimiz güzel bir duyguyu fark etmeden geçip gidiyor, hayatı farkında olmadan tekdüzeliğe sürüklüyoruz.

Bir dostumuzla aynı masada oturuyoruz. Kahvemizi yudumluyor, gözlerine bakıyoruz belki; ama çoğu zaman gerçekten orada değiliz. Anlattıklarını dinlerken zihnimiz başka bir düşünceye, yarın yapacağımız bir işe ya da içimize takılan bir cümleye kayıyor. O masada bedenimiz var, ruhumuz ise çoktan başka bir yere gitmiş oluyor. Oysa dinlemek, sadece duymak değildir. Dinlemek; durmak, fark etmek, temas etmek ve karşımızdakine gerçekten yer açmaktır.

Belki de yapmamız gereken şey çok karmaşık değil. Durmak. Yavaşlamak. Hayatı, kendimizi ve çevremizi gerçekten dinlemek. Hayat bize ne söylüyor? Gözümüzden kaçan ayrıntılar neler? Ben kendime ne anlatıyorum? Ne hissediyorum, ne istiyorum, neyi seviyorum?

Bu soruların cevabı, ancak anda kalarak bulunabilir. İçimizdeki sessizliğe kulak verdiğimizde, hayatın bize fısıldadıklarını duyabiliriz. Çünkü farkındalık; büyük anlarda değil, durup baktığımız o küçük anlarda başlar.

Yağmur ZEYTİNÖZÜ

**" Adımlarımı istemsizce ona doğru
yöneltiyorum. Tam karşısında durup,
ulaşmaya çalıştığı kitabı ondan önce alıyorum.
Gözüm kitabın ismine kayıyor: "Olduğun anın farkında mısın?" "**

FARKINDA MİSİN ?

Her gün duyduğum o lanet alarmin sesiyle uyanıyorum yine. Ne tuhaf; hayat kendini hep tekrerr ediyor, diye düşünüyorum. Yatağımdan kalkıyorum, ilk işim telefonumu kontrol etmek oluyor. Günün ilk on dakikasını böyle harcıyorum.

Zor bela kalkıyorum yerimden. Bir esneme alıyor bedenimi; birkaç saniye sıcak yatağımdan kalkmaya değer mi diye sorguluyorum. Rutin hâline gelmiş bir çelişkinin içindeyim. Sonunda, "Başka çaresi mi var sanki?" diyorum ve kalkıyorum.

Ne pencereden süzülen günün ilk ışıkları umurumda ne de sabahın o berrak kokusu. Dedim ya, sadece rutini devam ettirmek için hareket ediyorum. Hazırlanıyorum.

Dışarıdan seyyar simitçinin sesi geliyor: "Taze simitlerim var!" Üst kattaki teyzenin sesini işitiyorum: "İki tane ekmek alacaksın oğlum." Her gün aynı terane, diyorum. Hiç değişmez; önce simitçi, sonra teyze. Gözlerimi deviriyorum bu sıkıcı döngüye.

Sonunda hazırlığım bitiyor ve kırmızı çantamı alıp çıkıyorum evden. Merdivenleri ikişer üçer iniyorum. Önce binanın çöplerini toplayan kapıcı Ahmet amcaya rastlıyorum. Herhangi bir diyalog kurmaya vaktim olmadığından onu görmezden geliyorum. Adımlarımı hızlandırıyorum.

Bir kat daha aşağıda bu kez çocuklarını okula yetiştirmek için uğraşan, adını hâlâ bilmediğim ama her hafta içi karşılaştığım adama rastlıyorum. Çantalarını sırtlanan çocukların bana bakışlarına aldırmadan onları da hızlıca geçiyorum.

Nihayet apartman kapısından çıktığımda derin bir nefes alıyorum. Bunu da alelacele yapıyorum tabii. Şimdi önümde, otobüs durağına giden uzun bir yokuş var. Duraklarsam asla varamam sonuna, biliyorum; bu yüzden yoluma devam ediyorum.

Önceki günlerimin aksine bu sefer bir şey oluyor. Yokuşun tam ortasında durmuş, tekerlekli sandalyesinden öne doğru eğilip yerdeki kitabını almaya çalışan bir çocuk görüyorum. Daha önce mahallede onu görüp görmediğimi hiç anımsamıyorum.

Adımlarımı istemsizce ona doğru yöneltiyorum. Tam karşısında durup, ulaşmaya çalıştığı kitabı ondan önce alıyorum. Gözüm kitabın ismine kayıyor: "Olduğun anın farkında mısın?"

Ne tuhaf, diye geçiriyorum içimden. Kitabın ismi tuhaf ama daha da tuhaf olanı, bu yaşta bir çocuğun böylesine kalın ve belli ki psikolojik bir kitap okuyor olması. İncelediğim kitabı usulca ona uzatıyorum. Ve hayatımda bir daha asla unutamayacağım o diyalog yaşıyorum aramızda.

- Teşekkür ederim, Esra abla.
- Rica ederim ama ismini nereden biliyorsun? Tanışıyor muyuz?
- Biz annemle üst katına taşınalı iki ay oluyor, Esra abla. Seni o günden beri hep bu saatlerde işe giderken görüyorum. Kapıcı Ahmet amcadan da ismini duymuştum.
- Anladım. Senin adın ne peki?
- Ali.
- Memnun oldum Ali. Kaç yaşındasın?
- On beş.
- Bu yaşta böyle kitaplar okuyor olman ne güzel. Elindeki kitapta ne anlatılıyor?
- Hayatın, yürürsek uzun; koşarsak kısa olduğunu anlatıyor.
- Nasıl yani?
- Uyanıp buraya kadar gelmen ne kadar sürdü, abla?
- Sanırım yarım saat kadar.
- Benim de öyle. Buraya gelene kadar neler fark ettin?
- Hiçbir şey. Her gün bir öncekinin aynısı.
- Ben çok şey fark ettim bugün. Mesela bu sabah gelen seyyar simitçi abi, bu sefer simitin yanında poğaça da satıyordu. Kapıcı Ahmet amca bugün her zamankinden daha hüzünlüydü; çünkü yaşlı köpeği dün ölmüş. Binadan çıkınca derin bir nefes aldım, balçıçeği mevsimi gelmiş; her yer buram buram çiçek kokuyor. Sonra bugün sende de bir farklılık fark ettim. Normalde hep siyah bir çanta takarsın, bugün kırmızı takmışsın.

- Tüm bunlara nasıl dikkat edebildin böyle?
- Dikkat etmedim, sadece gördüğüm şeyler bunlar, abla.
- Ben kırmızı çantamı aldığımı bile sen söyleyince fark ettim.
- Abla, bu kitaptan anladığım bir şey varsa o da hayatı koşarak göremeyeceğimiz. Yürümek lazım. Etrafımızı görmek için sadece yürümek lazım.
- Ben hep koşuyorum çünkü hep acelem var.

"Mahalle bu sefer her zamankinden daha kalabalık. Sokağın başında simitlerini satan abiyi görüyorum. Daha önce dikkat etmemiştim ama bir durgunluk vardı üzerinde sanki."

— Biliyorum, abla. Onu da fark ettim. Geçen gün yine bu yokuşa karşılaştık seninle. Selam verecektim ama koştu gittin yanımdan. Beni fark etmedin.

— Öbür dilerim, Ali'ciğim. Bundan sonra yürüyerek çıkacağım bu yokuşu.

— Sadece bu yokuşu değil, Esra abla; hayatı da yürüyerek yaşa. Kitapta bir söz vardı: "Aceleli olanın vakti yetersiz, vakti yetersiz olanın hayatı kıymetsizdir." Altını çizdiğim çok söz var ama en çok sevdiğim buydu.

— Çok güzel bir sözmüş gerçekten, Ali. Seninle bir gün oturup kitaplar ve hayat hakkında konuşmayı çok isterim.

— Ben de çok isterim, abla. Şimdi gideyim, bizimkiler beni bekliyordur. Görüşürüz.

— Görüşürüz, Ali.

Kitabı bacaklarının arasına sıkıştırıp elleriyle sandalyesinin tekerleklerini sürerek giden çocuğu birkaç saniye izliyorum. Derin bir nefes çekiyorum içime. Canımı acıtan bir nefes. Kalbim sıkışıyor sanki; bacaklarım titrer gibi oluyor, göğsüme binlerce iğne batıyormuş hissi yaşıyorum.

Bu sancılar, iki aydır üst katımda oturup da hiç göremediğim, fark edemediğim bu çocuk yüzünden miydi, yoksa söylediklerinin ne kadar keskin ve ağır olduğunu fark etmiş olmamdan mıydı, emin değilim. Bildiğim tek bir şey var: söyledikleri doğru.

Arkasından bakmayı bırakıp saatime çeviriyorum bakışlarımı. Otobüsümü kaçırmak üzereyim. Yarısında olduğum yokuşu daha da aceleyle çıkmak zorunda kalıyorum. Böyle işte; bazı gerçekler yüzüme vurmuş olsa da yapmak zorunda olduğum şeyler var.

İşime gidiyorum. Her şey rutinde devam ediyor ama bu sefer benim için daha katlanılmaz, daha yorucu. Günlerimin hep bir önceki güne aynı olması, zamanın akıp gittiğinin farkında olmak, otuzlu yaşlarımın başında olduğumu tekrar tekrar fark etmek ve şu zamana kadar kendim için ne yaptığımı sorgulamak...

Sonunda yorgun argın evime dönüyorum. Elimdeki çantayı nasıl taşıdığımı bile bilmiyorum. Dört katlı apartmanın merdivenlerini çıkmak tamamen bir eziyet. Kendi dairemın önüne geldiğimde nefesleniyorum. O kadar yorgunum ki aklımdaki tek şey yatıp uyumak. Çantamdan anahtarlarımı çıkardığım sırada üst katın merdivenlerinden bir ses işitiyorum. Yeni tanıştığım çocuğun sesi bu ama ayaklarımın bir kat daha çıkmaya mecali yok. Kapımın önünde onunla konuşmaya başlıyorum.

— Esra abla, sen misin?

— Evet, benim Ali'ciğim.

— Sabah konuşmuştuk ya, hani oturup kitaplar hakkında sohbet edecektik. Bugün yeni sipariş ettiğim kitaplar geldi, içlerinden birini sana vermek istiyorum. Annem de en sevdiğim kurabiyelerden yapmış. Bize gelmek ister misin?

— Çok isterdim, Ali'ciğim ama bugün çok yorgunum. Yarına ertelesek sorun olur mu?

— Sen ne zaman istersen, abla. Ama zaman akıp gidiyor, unutma.

İyi akşamlar dileyerek evime giriyorum. Onunla oturup sohbet etmeyi elbette çok istiyorum ama kafam dolu, hâlim yok. "Sadece bir gün ertelesek bir şey kaybetmeyiz," diyorum kendi kendime. Üzerimi değiştirmek bile gelmiyor içimden. Kendimi yatağa atar atmaz uykuya dalıyorum.

Ertesi gün sabah, daha dinç ve daha keyifli uyanıyorum. Güne en son ne zaman böyle zinde başladığımı hatırlamıyorum. Yatağımdan kalkıp pencereye geliyorum. Camı açıp, kafamı dışarı çıkarıyorum.

Mahalle bu sefer her zamankinden daha kalabalık. Sokağın başında simitlerini satan abiyi görüyorum. Daha önce dikkat etmemiştim ama bir durgunluk vardı üzerinde sanki. Kaldırımın ucuna oturmuş, içinde son birkaç simit kalan tepsisine bakıyor.

Karşı binanın önünde bir sandalyeye oturmuş birkaç adam görüyorum. İçlerinden sadece kapıcı Ahmet amca tanıdık. Onun da diğerleri gibi yüzü asık. Hepsinin gözlerinde garip bir hüznün var. Kaşlarını istemsizce çatlıyor.

Daha önce fark etmediğim birçok şeyi bu sefer görüyorum ama dediğim gibi, ortada normalde olmadığına emin olduğum bir gariplik vardı. Çözemiyorum.

Dakikalarla yüzüme vuran güneş biraz mayıştırmaya başlıyor beni. Gözlerimi kapatıp tenime işleyen ısıyı hissetmeye çalışıyorum. Kuş sesleri geliyor kulağıma. Rüzgârın yapraklara değince çıkardığı hışırtılar ekleniyor sonra. Nereden geldiğini bilmediğim bir bebeğin kahkahalarını duyuyorum. Hepsi kulağıma bir şarkı gibi geliyor.

Daha önce bilmediğim bu his, ayaklarımın yere tam anlamıyla bastığını hatırlatıyor bana. Bu değerli duyguyu yaşamayı bana hatırlattığı için Ali'ye teşekkür etmeyi aklıma not ediyorum. Bu akşam ona verdiğim sözü tutmam gerekiyor.

Saate bakıyorum, hâlâ vaktim var. Acele etmeden, sakince hareket ediyorum. Hazırlanıyorum. Yine kırmızı çantamı alıyorum yanıma. Adımlarım yavaş ama anlamlı. Elimdeki anahtarlığa bile farklı bakıyorum sanki. Yüzümde hafif bir tebessümle merdivenlerden iniyorum.

Bu kez karşıma kimse çıkmıyor. Sanki tüm apartman boşaltılmış. Önemsemiyorum. O an aklımdaki tek şey, uzun yokuşun ortasında karşılaşacağımızı bildiğim Ali'ye söyleyeceklerim.

Bina kapısından dışarı adım attığımda ilk işim yokuşa bakmak oluyor. Beklediğim gibi Ali'yi tekerlekli sandalyesiyle orada göremeyince şaşırıyorum. Onun deyişiyle, her gün burada karşılaşıyoruz ama bu sefer yok.

Önce karşı apartmanın altında hâlâ oturmakta olan Ahmet amcayla göz göze geliyorum. Harelerine bir keder yerleşmiş. Kafamı sağa çevirip hâlâ kaldırımda oturan simitçi abiye bakıyorum. Kimildanmamış bile. Aynı yüz, aynı keder ondaki de.

Sonra kapının yanında varlığını yeni fark ettiğim boş sandalyeyi görüyorum. İçime bir sıkıntı çöküyor. Bu Ali'nin sandalyesi; öylece duruyor.

Tekrar simitçi abiye bakıyorum, sonra Ahmet amcaya, sonra yeniden boş sandalyeye. Öylece durup düşünürken omzumda hissettiğim bir kolla irkiliyorum. Ahmet amca bu. Artık bakmaya korktuğum gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"Kızım, üst katında oturan Halime ablanın cenazesi var yarın, haberin olsun."

Kim olduğunu söylemiyor. İçten içe anladığımı biliyor çünkü. Yanımdan ayrılınca tekrar boş sandalyeye dönüyorum.

Üzerinde arkası dönük bir kitap var. Korkarak elime alıyorum. Titrediğimin farkında bile değilim. Ön yüzünü çevirdiğimde önce ismine bakıyorum: "Hayatı Ertelleme." Ellerimi ismin üzerinde gezdiriyorum.

Kitabın ilk sayfasını açıyorum. "Esra abla'ya..." yazıyor. Bu, bana vereceği kitap olmalı. Ona söylediğim son sözleri hatırlattı bu kitap bana. Son cümlesi kulaklarımda yankılanıyor. Sanki farkındaydı. Biliyor gibiydi.

"Keşke" dememek için tutuyorum kendimi. Keşke dersem ayakta duramayacağımı biliyorum. O yüzden derin bir nefes alıyorum. Söylediği gibi balçıkeği mevsimi gelmiş; çiçekler buram buram kokuyor.

Kendimi tutamıyorum, gözümde bir damla yaş fırlar ediyor. Ama gülümsüyorum. Ona teşekkür ettiğimi bilsin istiyorum.

Kitabı göğsüme bastırarak uzun yokuşa doğru ilerliyorum. Yürüyorum. Acele etmeden, hayatı ertelemeyen.

ŞUBAT'TA BURÇLAR NELER DİYOR?

Koç

"Şubat'ta kalbin hızlı atıyor, cesaretin aşkı çağırıyor. 14 Şubat civarı ani bir mesaj ya da sürpriz bir itiraf gündeme gelebilir."

Aslan

"Şubat'ta ilgi üzerindye kalpten bağ kurmak ön plana çıkıyor. Aşk sahnesinde ışığını samimiyetle parlatıyorsun."

Yay

"Aşk bu ay eğlenceli ve sürprizli bir yolculuk gibi. Beklenmedik bir karşılaşma kalbini hızlandırabilir."

Boğa

"Bu ay sevgi küçük ama anlamlı jestlerle geliyor. Kalbini ısıtan biriyle daha derin bir bağ kurabilirsin."

Başak

"Bu ay mantıktan çok kalbin konuşuyor. Küçük bir yakınlık, beklediğinden daha büyük duygular doğurabilir."

Oğlak

"Şubat, kalbini biraz daha açma zamanı. Samimi bir adım, duygusal bir yakınlığı başlatabilir."

İkizler

"Flört enerjin yükseliyor, sohbetler kalbe dokunuyor. 14 Şubat'ta tek bir konuşma her şeyi değiştirebilir."

Terazi

"Romantizm tam sana göre bir ritimde akıyor. 14 Şubat'ta kalbinle denge kurduğın bir an yaşayabilirsin."

Kova

"Alışılmışın dışında biri ilgini çekebilir. Aşk bu ay sana kendini farklı bir dille anlatıyor."

Yengeç

"Duyguların bu ay daha net ve görünür. Geçmişten gelen bir his ya da yeni bir yakınlığı seni şaşırtabilir."

Akrep

"Tutku yükseliyor, duygular derinleşiyor. Bir bakış ya da cümle bile çok şey anlatabilir."

Balık

"Romantik enerjin yükseliyor, hayaller güçleniyor. Şubat, kalbinle uyumlandığın tatlı anlar getiriyor."

AKADEMI^x TV